

ข้อความจากอีเมล...เตือนภัย โดยเฉพาะต่อคุณสุภาพสตรี

(Mar 24, 2008)

ผมมีตัวตนแต่ไม่ต้องการเปิดเผยชื่อ เรื่องต่อไปนี้จะเป็นตัวบอกว่าทำไมผมจึงบอกไม่ได้

ประมาณสองสัปดาห์หลังปีใหม่ ภรรยาผมกลางานเพื่อไปติดต่องานราชการ เสร็จแล้วแวะ **Central** ลาดพร้าว เพื่อหาซื้อหนังสือแนวที่เธอชอบอ่านที่ **B2S** ระหว่างที่กำลังเลือกหาซื้อหนังสืออยู่นั้น ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งอายุประมาณสามสิบเข้ามาทักทายบอกว่าชอบหนังสือแนวสืบสวนสอบสวนเช่นกันและมีหนังสือที่น่าสนใจหลายเล่มที่น่าอ่านมาก การสนทนาก็เป็นไปอย่างมีมิตรไมตรีต่อกัน เพราะจากลักษณะท่าทางและการแต่งตัวดูเหมือนเป็นคนทำงานทั่วไป แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ให้นามบัตรภรรยาผมมา ส่วนภรรยาผมก็ให้เบอร์มือถือเธอไป เพราะเห็นว่าเป็นผู้หญิงด้วยกัน

การติดต่อกันก็มีขึ้นเป็นระยะๆ และมีนัดเจอกันเพื่อให้หนังสือภรรยาผมมาอ่านแล้วก็บอกว่าจะรีบไปทำงาน แต่หนังสือที่ให้มาเป็นหนังสือแนวสืบสวนธรรมดาที่ภรรยาผมเคยอ่านมาแล้ว จึงอยากจะคืนกลับไป

การนัดเจอกันก็เกิดขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ผู้หญิงคนนั้นชวนทานข้าวเพราะเป็นช่วงเกือบเที่ยงวันแล้ว และได้แนะนำให้รู้จักผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งรออยู่ที่ **Food Center** เธอบอกว่าเป็นเพื่อนที่ทำงานชอบอ่านหนังสือแนวนี้เช่นกัน ผู้ชายคนนั้นถามภรรยาผมและผู้หญิงคนนั้นว่า จะทานอะไรจะไปซื้อมาให้ ด้วยความเกรงใจจึงทานเหมือนกันเป็นก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นหมู แต่ภรรยาผมก็พยายามจะขอตัวไปซื้อน้ำมาให้ แต่ทางผู้หญิงคนนั้น ซึ่งเดินไปซื้อมาให้ก่อน พอนั่งทานไปได้ประมาณครึ่งชามและดื่มน้ำไปหน่อย ภรรยาผมก็เกิดอาการมันๆ และเริ่มง่วงนอน เพียงอีกไม่กี่นาทีที่ต่อมา เริ่มควบคุมตัวเองไม่ได้ ผู้หญิงคนนั้นก็เข้ามาประคองตัวภรรยาผม แล้วพูดบอกผู้ชายว่า คงเป็นลมช่วยพาออกไปสูดอากาศข้างนอกหน่อย ตอนนั้นภรรยาผมบอกว่าไม่สามารถพูดอะไรได้ ร่างกายเย็นแทบไม่ไหว ระหว่างเดินผ่านตัวห่างมาลานจอดรถเห็นผู้ชายโทรศัพท์ เพียงไม่ถึงหนึ่งนาที รถตู้สีขาวก็มาจอด แล้วทั้งคู่ก็พาภรรยาผมขึ้นรถ วินาทีนั้นภรรยาผมบอกว่าเธอพยายามขัดขืนแต่ ทั้งคู่ก็ใช้กำลังพาเธอขึ้นรถแล้วปิดประตูรถ บนรถมีผู้ชายสองคนนั่งมาในรถด้วย เมื่อรถวิ่งออกจากห้างภรรยาผมพยายามร้องขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่มีเสียงและผู้ชายที่นั่งอยู่บนรถเอามือมาปิดปากเธอไว้

พอรถวิ่งออกมาระยะหนึ่ง ผู้ชายที่เจอกันที่ **Food Center** เริ่มปลดเสื้อผ้าภรรยาผม เธอพยายามร้องขอความช่วยเหลือและต่อสู้แต่ก็ไม่มีเรี่ยวแรง ผู้ชายอีกสองคนที่นั่งรออยู่บนรถก็ช่วยกันถอด สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปคงไม่ต้องบรรยายกันอีก โดยมีผู้หญิงเป็นคนเก็บภาพเป็นระยะๆ เวลาผ่านไปนานแค่ไหนไม่ทราบ รู้สึกตัวอีกที่ภรรยาผมถูกนำมาทิ้ง ที่ห้องน้ำหญิงของปั้มน้ำมันแห่งหนึ่งแถวสุขาภิบาลสองย่านบางกะปิ ผมไปรับเธอแล้วถามว่าเกิดอะไรขึ้น เธอไม่พูดอะไรได้แต่ร้องไห้และไม่ไปทำงานอีกเลย นั่งซึมอยู่กับบ้าน

สามวันต่อมาคุณแม่ของภรรยาโทรมาบอกว่ามีจดหมายลงทะเบียน ส่งมาที่บ้านให้ไปรับผมก็ไปรับ แล้วเปิดออกดู มีภาพถ่ายพร้อมขอเงินสี่แสนบาทเป็นค่าฟิล์มและภาพถ่ายทั้งหมด ผมพูดไม่ออก ทุกความรู้สึกวิ่งพุ่งเข้ามาในใจ สับสน เสียใจ แค้นใจ เจ็บใจ ผมปรึกษาเรื่องนี้กับคุณพ่อและเพื่อนท่านที่เป็นนายตำรวจ มีความเห็นเหมือนกันว่าต้องแจ้งความกับตำรวจ เพราะเงินสี่แสนครอบครัวเราคงหาให้ได้ยาก ผมกับภรรยาเป็นเพียงลูกจ้างกินเงินเดือนเท่านั้น

ในวันส่งเงินตามนัดหมายตำรวจกองปราบวางแผนอย่างดีและสามารถจับ พวกเดนสังคมได้สองคนได้ฟิล์มและภาพจำนวนหนึ่ง และตำรวจกำลังตามจับพวกที่เหลืออีกสามคน แต่ก็ไม่แน่ใจว่าภาพถ่ายยังคงมีเหลืออยู่หรือเปล่า ซึ่งหลังจากพวกมันถูกจับผมก็ได้รับโทรศัพท์ขู่ว่าจะภาพลง **internet** สองครั้ง

ทุกวันนี้ภรรยาผมไม่ได้ทำงานอีกแล้ว อยู่บ้านด้วยอาการซึมเศร้าและไม่ต้องการพบปะกับใครเลย ส่วนผมก็ไม่กล้าออกไปไหนเช่นกัน ทำงานเสร็จก็กลับบ้าน ชีวิตความเป็นอยู่มีแต่ความกลัว ระแวง คิดมาก เหมือนเป็นโรคประสาท

ผมจึงอยากฝากบอกเรื่องราวของผมให้เป็นข้อมูลกับทุกคน ทุกวันนี้การหาकिनบนความทุกข์ร้อนของคนอื่นเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วครับ ขอบุญกุศลในการให้ข้อมูลนี้ ทำให้ชีวิตครอบครัวผมดีขึ้นด้วยเถอะ

อย่าลืมบอกต่อๆ กันไปด้วยครับ

พ. ศรีชัย